

Cerahatin Şehrinde I

“CURÛF”

Serkan Işın

“Bu ödünç alınmış ağızla; bütün o düşünülmüş ve tekrar düşünülmüş, nâmevcutlaşacak kadar ustaca inceltilmiş, nüansın zulmü altında beli bükülmüş, her şeyi ifade etmiş olduğundan ifadesiz kalmış, kesinliğiyle ürkütücü, yorgunluk ve edep yüklü, kalabalık derecesinde ketum sözcüklerle ilişkilerimin hikâyesini size ayrıntılarıyla anlatmak, bir kâbus metnine girişmek olur.”

CIORAN (İki toplum cinsi üzerine)

“Hepimiz bir duvarın önündeyiz ve öte tarafta ne olduğunu bilenler bile, sadece duvarın üzerine resmedilmiş bir çıkış yolu bulabiliyorlar. Yalnızca sahte kapılar ve sahte pencereler var. Bu da çıkış için yetmiyor.”

(Le Grand Jeu, No2 s.57, Georges Ribemont-Dessaignes)

Biten aşkları nerde yıkarlar teneşirci abla ya da tüm Modernleşme Muzdaripleri için

(CURÛF İÇİN ÖNSÖZ)

Lets go you and I
(t.s. Eliot)

Yazmam için zorlayan yok. Bunu okuyan da yok elbette. Bir şairin sayıklamaları ancak o öldükten sonra hoparlörlere verilir ve derdi hep o öldükten, toprak olduktan, moleküllerine ayrıldıktan sonra anlaşılır. Çünkü bir şair, ancak ve ancak öldüğünde değerlenir. Nedir şair olmak? Büyüklerimizden duyduğumuza göre –ki bir efsane gibi anlatılır bu- şair hep bir hayaller aleminde yaşar durur. Romantiktir ve gerçekten örülen bir dünya içinde imkansızın tüm kapılarını zorlayarak bütünler zavallı bütçesini. Kendi ile hesaplaşmak zorundadır. Yeteneğini sınamalı ve kalemin o erotik dokusundan başka şehvet tanımadan her türlü sapkınlığı kağıt üzerinde söylemelidir. Bizde söylemek gelenektir ve şiirler hep söylenir. Bu yüzden dilimize yerleşiverir, biz ahengin esirleriyizdir.

“Kendimizi tanımak... Ruhumuzun mahzenlerinde bizden habersiz yaşayan bir alay misafir var. berhanenin bazen bir, bazen birkaç odası aydınlık. Işık binanın üst katlarında. Kendini tanımak. Kendini, yani eriyeni, dağılanı, dumanlaşanı. Sen acıların, utançların, zilletlerinle aynısın. Rüyaların, hayallerin, dileklerinle bir başkası.

Gideceksin. Tanrılar bile rolünü bitiren aktörler gibi kah birer birer, kah hep beraber çekiliyor bu sahneden. Senin zavallı gölgen zaman perdesine belki bir kere bile aksetmeden oyuna katılamayan bir kukla gibi unutulup gidecek.” Diyor Cemil Meriç, bana Bataille’yi hatırlatan satırlarında. Şiirden nefret eder ikisi de. Birisi yazamadığı için, biri de ancak çok şair yetiştiren bir toplumun gerileyeceğini düşündüğü için. Ama ikisi de şimdiyi yani zamanımızı görseydi ne düşünürlerdi acaba. Acaba Bataille ‘Şiir Nefreti’ adını kullanmaktan çekinir miydi, İmkansız yerine. Acaba Meriç, romancıların toplumu nerelere sürüklediği konusunda ikna olur muydu? Elbette şair görülmesi göreni en kesin şekilde görebilendir ve kanını –şairin kanı değersizdir zamanımızda, bu yüzden Kaan İnce ölmüştür, Nilgün Marmara Kahverengi bir gölet içinde gömülmüştür- akıtmaktan korkmayandır. Durmadan kanar şair. Yaşamı ile yazdıkları arasında bir ilinti aranmasından muzdariptir. Ve şunu söylemeliyim bizde tüm şairler modernidir. Yaşamı ile yaptıklarını şiir ile yıkarlar. Bu onulmaz yaratıcı yıkma eylemiERCÜMEND Behzat Lav’dan, şimdinin sapı silik postmodernleri için bile geçerlidir. Hepsı değerlidir aslında, eğer bakış açımız modernleşme ise, ama bu fetiş kelimenin içini dolduran o kadar az insan vardır ki. Adlarını duyduğumuzda ırkılmayız bile. Onların silik ve azgın yaşamları, günün her saati bizim salına salına geçip gittiğimiz bu İstanbul denilen cehennemın en gizemli yerlerinde söylenir: Sahaflarda...

“Üç hücreli bir mahpesteyiz: ütopya, mit, ideoloji. Dışarıda bir deli haykırıyor: ‘Hakikati söyle!’” Hangi hakikati?” diyerek tekrar Meriç’e dönersem, yazının özü olan meseleye gelmem daha da kolaylaşacaktır. Aslında şunu da belirtmek gerek, her yazı aslında sonsuzdan gelir ve sonsuza gider. Tıpkı matematik gibi. Yani süresiz bir fonksiyonun bize hiç de lazım olmayan o noktasını, sırf işimize yarasan diye, sırf teorik olarak bir şeyler kanıtlayalım diye, orasında burasından yaklaşıp sürekli kılmaktır. Aşk en tehlikeli süresizliktir. Hangi noktadan yaklaşırsak yaklaşalım, sürekli süresizliğini iddia edecektir. Hangi formülasyon ya da hangi teorik ya da hangi hipotezi yanımıza alsak bize karşı memnuniyetsizliğini dile getirecek ve hemen bizi kendine dahil edecektir. Bu yüzden şair, hiçbir bilgi, hiçbir öngörü olmadan, sadece içindikilerle sana hakikati söyler ‘aşk’ hakkında. Bu böyledir ve böyle olacaktır. Hiçbir aşk, nesnesi, öznesi ve fiili ile düzgün bir cümle değildir. Devrik ve çokça da ‘başka hiçbir dile çevrilemeyen’ bir dille anlatılır. Hepimiz düzgün cümle kurmanın iyi olduğunu biliriz, ama şair gramer derslerine hep geç kalandır. Şair dışarıdaki delidir. Ve hiç içeri girmez, bağırır hakikati.

“Şair olmak isteyen insanın yapacağı ilk özel çalışma, kendi varlığını bütünüyle tanımadır; kendi ruhunu arar, onu dikkatle inceler, onu sınar, onu öğrenir. Kendi ruhunu tanıdığı andan itibaren onu geliştirmek zorundadır; bu kolay bir şeymiş gibi görünür: Her beyinde doğal bir gelişim olur; nice bencil kendini yazar diye ilan eder: niceleri vardır ki düşünsel gelişimlerini kendilerine mal ederler! – Ama ruhu ürkünçleştirmektir söz konusu olan: Kendi yüzüne sığiller eken ve bunları yetiştirip geliştiren bir insan düşünün.” Rimbaud’dan alıntılırsak eğer..

Bugün sokakta binlerce küçük Nuran ve küçük Mümtaz, aralarında sefil ve gizli Suat’larla dolanıyorlar. Ama Ahmet Hamdi’den haberi yok hiçbirinin. Olmayacak da. Onlar kendilerini Beck’te, Tom Waits’te, RadioHead’de, Testament’te, Robin Cook’ta ya da İşçi Partisinde buluyorlar. Aşklarını tanzim edenin geçmişin silik gölgesi olduğunun farkında olmadan, hesaplaşmayı batılı bir din sanıyorlar. Şairin gelenekten gelmesi benim için bu anlama gelir. Onunla hesaplaşmadan gelmek, tüm çağdaşlaşma tarihinin reddidir. Delirmek, maddenin zaferi ve maddeyi, mana’nın önüne koymaktır Moderleş-me!

Bugün aşkını bitiren bir genç kızın, bunun ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum. Genç bir erkeğin, sevgilisini becerdikten sonra, bunun ne tür bir sorumluluk olduğunu farkında olduğunu sanmıyorum. Hepimiz türlü nefretlerin kucağında yetişiriz ve aile artık bir ocak değil, kaynar bir kazandır, kafamızdan aşağı dökülen. Binlerce gros tonluk bir yük sırtımızda, her gün daha da artan bir yük. Bu yük nasıl artar bilir misiniz? “Sen düşüncelerin bulutlaştığını bilir misin? Bulutlaşır, cıvılaşır, kataranlaşır. Tedailer, zikzak çizer boyuna. Kafatasında musikisi biter kelimelerin, uğultu başlar, şuuraltının veya şuursuzluğun uğultusu. Hayat, uyku ile uyusukluk arasında raks eder. Tehlikeye düşen vücut için, şuur bir safradır. Külçe gibi, leş gibi yaşamak da yaşamaktır. Zekanın sürekli isyanlarından bizar olan madde, bu şımarık, bu geveze, bu müteccsis meşaleyi bir üfleyişte söndürür. Cınnet maddenin zaferi.” Diyor Meriç tekrar. Madde cinnetin sahibidir. Senin sahibin maddedir. Kadınsan sen madde ve cinnetin esirisin. Erkeksen cinnet ve maddenin eseri. Jim Morrison’dan girmek gerekirse, babayı öldürmek türlü anlamlarda mümkündür ve eğer bir dayanak bulunamıyorsa tarih bize her türlü ailelik görevini seve seve yapacaktır. Sevgisizlik verilen bir şey değildir, ancak alınan sevginin yerine koyulabilecek taş olabilir. Birkaç kuşak geriye gidiniz, hemen size birkaç kuşak daha geriye gitmeniz için yol gösterilecektir. Çünkü hiçbir tanımlama tam değildir. Kendilerini tanıtmaktan ve anlatmaktan sakınmayanlara kuşku ile bakmalı. İstanbul herhangi bir şehir değildir ve benim kuşağım her belde iğreti duracaktır. Özellikle daha kuşak nedir onu bilmeyen 80’lerin bedevilerinin üzerinde..

Gerçek şiiri öldürüyoruz. Onu reklam panolarına, televizyon ekranlarına, apış arasına ve çocuk akıllı ibnelere bırakıyoruz. İçlerinde kötülük olmasa bile ‘bize hakikati vermek’ için fazlaca içerideler.

Gerçek şiiri uzaklaştıran toplumların başına ne gelir? Aşksızlık! Ve aşksızlık...

Hayatın gerçeği şiirin pürüklü ve bize acayip gelen yazgısı içindedir. Birkaç yüz kelime ile konuştuğumuzu unutmayalım. Şair tek kelime bile bilse bize hakikati bildirir. Fıtrat belki de...

BÖLÜM I

CÛRUF DUASI

Şimdi bu şiire başladığımda
-hiçkimse yaklaşmadan
yakmalıyım tütsülerimi-
saçlarımı önüme kesmeli
düş kanatlarında uyumsuzluğun
ilahi striptizcisi.
bir cehennem pavyonda etini
satan imgesi sanatımın.

bir adamın eğlencesi
bir başkasının cehennemiye
işte ben de elimde t y
ve par  menle
düşüyorum.

Benim inferno'm yerçekimi. Senin ki?

sus anne
sus ölüleri mezarların
yerlerinden doğrulacaklar
kitap kapaklarına neden bunca
kirli
el dokunur
ve kutsal kitaplar neden böyle
salınır
yerçekimsiz.

anne ben ölmeliyim
şehri ehlileştmeliyim
cesedimle.
en kalabalık cadde üzerinde
düşmeliyim.

ört üzerimi ört

-fazla kişisel diyeceksiniz
elbette, fazla karamsar oysa
tenim ayrılıyor aranızdan
tırnaklarım serpilıyor
çok kuvvetli zehrinizi
dilime döküyorsunuz
peygamberlerini yiyen kavimleri
curufun ve ford'un!-

kaç hat var aramam gereken
bağlamam tren rayları bir uçtan
diğerine.

hangi uyuşturucudan ve farmakologtan
öğrenmeliyim sızısızılaştırın
sızdıran ibriğin katranlı
kimyasını.

nasıl bir abdesttir ki bu
cenabet neferleri kentimin!

"seninle 17. yüzyıl saraylarında
ya da genç osmanın/sultan cem'in soğuk ve mason
yüzünde, tarih bilgimin inilimez çıkılmaz
dikitlerinde, tahtlarda, nuran'ın yüzünde
öpüşmeliyiz"

bir gölge bırakmalıyız, çift anlamlı
ve azap dolu! kırmızı
sarı güneşin altında
kıpkırmızı.

curuf burada başlayacaktır
zamanın şimdisinde.
bizim derimizin altına
işlemiş lav, ercümend
behzad lav, kimse bilmez ki
yüzünde tüm modernleri taşımıştır
ercümend behzad lav!
bu yüzden bin kere kutsanmalıdır
ekmek, fonetik ya da şarap üzerine!
çünkü bir sarmaldır 20. yüzyıl, merkezinde isa'nın
çarmıha gerilmiş imgesi ile

-kelimlerle haç çizmek
kimin aklına gelir ki
ayasofyanın gölgesinde-

ee!
kırın kapıları artık,
düş ülkelerin saçma kralları
doğumunuz üzerinden 5000 yıl geçti
işte ve suyunu çekti bize bıraktığınız
o cenneten kaçırma yalanın üzerinden.
kalem tükeniyor ve türemiyor

curuf oradaydı.
elimini soktum
ısıttım tüylü ve kor teninde
dokusunu yaladım tüm
dilllllllllerimle.

ve ansızın soru:

"kavmin nerede ey şair,
adın hangi trajediye ait"

döndüm
baktım açısız baktım
beyaz gözbebeklerimle
közbebeklerimle.

adım ne mevlana
ne muhammed

odalar dolusu şöyle
seyirtiyor kalem
donuk eylemsiz kağıt üzerinde
"bu kağıt hangi ağaçtan" diye
soruyor Cebrail, sonra
gülüyor: "bak, meselleri
yazan kalemler, topraktan
biten kalemlerdi eskiden.
elden hızlı, usta, kebir
kurşun damlamaz, erir
mürekkep silinir sadece
bu yüzden curuf en uygun
şiir sizin gibiler için."

"tek dua için peygamber
olmak"

yazık dedi, yazık.

adın ne mevlana
ne muhammed.

hangi cefaya gerilebilirsin ki,
çivilenebilirsin ki!
ürpertin hangi ateşi
dindirir ki.

gelecek olanı
bekle. kurşunu erit
mürekkebini sil,
yüzünü erit
ellerini sil.

kavmin aynalardan korkar
bedenini sırla gümüşle
as kendini şehrin göbeğine
tek dua için.

curuf bu kentin
hesap defteridir.

26-27.6.2000

Krom Diva

Curuf III

Derleme tarihi

23.6.2000-10.08.2000

Korm Diva herhangi bir griyi
duymak istediğinizde hızla
yüzünüze dikiliverirdi
'çağdaş bahtiyar prens'
diye adlandırılması, elbet
çeşitli dikmeler ve çıkmalar
arasında gidip gelen eskisolcutüfek
bir mimarın tek heykel
yapma merakından kaynaklıyordu çelik mozolesine
şehrin.

annem "herşey eskir" dediğinde
gördüm krom divayı.

krom diva eskimezdi
kırılmaz
dökülmez
sarmaz
aksamaz
sırıtmaz
ağlamazdı

bunlar çağın dudaklarıydı
mecüc-yecüce
gri katran ağır külçe
krom diva
tersten okunmazdı.

müzesinde fetişin
dimdik bakardı
gözlerinin hizasında
hiçbişey yoktu
krom
eskil bir savaştan
kalmaydı
göğüsleri sarkmaz
dudakları akmaz
rujuna leke bulaşmaz
bu heykel tüm çağdaşlarda
bir somun tadı bırakırdı

griyi bulmak istediğinizde
duyduğunuz diva'nın çelik
karmasıydı.

apış arası mermer
kirli mermer
yosunlu
kararmış peygamber dişi
hiçbir geometride karşılığı olmayan
omuzları
çok eski bir teypten gelen cızırtılı sesi
yıpranmış oparlörleri ile
dimdik selamlardı şehrini
senin şehrini
içinde sağa sola yapraklar saçarak
dolandığın sokaklarında bazı bilinçsiz
şiiirler taşığdın yükleri ile sahipsiz
gülüşler arasında kendini kaybettiğin
ilaçlar reklam panoları maymunlar
veba ve curuf arasında tarih
yazmacılığına heves verdiğiin
günlerin anısına vedaların sonuna
eklediğin şehrin senin.

Krom diva durmadan eksilmelerle
Sabit alınlarımızda parlar biliriz
Susar dilini emmiş ya da kesmiş
Bir işkence maduru kelamsız tanrıçası
Şiddetin.

Şiddetin çünkü her yanında eski bir cenazenin
Solmuş yaprakları ile karşılar bizi mozalesinde
Ve bayrak çekilme törenlerinin o yüz­süz gelenek
Meraklarına bayıla bayıla katıla katıla güler.
Güler çünkü kendi dilinde taşıdığı vebayı
Şehir meclisine gizliden gizliye dağıtır her sabah
Karılarını becerirken herkes Diva'yı düşünür
Kumdan coğrafyasında dimdik duran bir penis gibi

Ve coğrafyasında kumdan bir penis gibi dimdik duran
Başka düşlerin karmasında düşünmeden yaralanan
Alet olan ve edilen yakılan ve her seferinde genç bir yazar
Tara­fından karısı pahasına yazılan her romandaki gül
Kırmızılığında vulva merakı yüzünden asılan tüm genç
31 ciler tayfası için yeniden bıkmadan her yüzyıl yeniden
yaratılır kendi sperm­lerinden yakut dişisi modernlerin.

Yakut dişisi modernlerin binbir sidik kasesi içinde
Kutsanır ve biz ziyaretçileri tarafından bilerek
Ve isteyerek ve veler kadar da çok kez içilir.
Siz isimler veresiniz diye yaratır kendini Krom Diva.
Oysa çoktan Troya açıklarında ispanyol bir sabahta
Asmıştı kendini suyun çürüten suratında.
Ama biz karılarımızı becerelerim ve 18 yaşındaki küçük
Kızlara sarkıp sarm(aşık)larımızı onun ince uzun
Bedeninde yetiştirelim diye Krom Diva dikilir
Erkek için erkek ve kadın için kadın
Travestiler için yalnız ve ibneler için sahte

Griipekkaçalarında taşır tüm sûretlerini.

İnatla uzattığımız şiir Diva
Gizli bahanelerimiz seslerimiz
Birbirimize iletemediğimiz
Havada asılı kalan her sözün durağı
Onun bedeni.

Şimdi mozolesinde pisliğin
Altın gibi parlıyorsa Diva
Sizler göremediğiniz için
Kıyametin bir çiçek gibi açtığını
Dudaklarında
griyi bulmak istediğinizde
duyduğunuz diva'nın çelik
karmasıydı.

CURÛF

Ađır tokmak Őekil veriyor yűređine
Bir tokmak ki elik alaşımında tutkunun
űrűk dokusu ile perinliyor sűretini
O gűzelim yűzűnű ellerini
İsteğin tekinsiz sokaklarında
Bi'kuruřa satıyor

Kağıttan kaldırıp başını
Odanın coğrafyasına daldır gözlerini
Közlerini sapsaman kaplamış
Toz deryası içinde şeylerle yüzyüze gel
-eceksin azsonra telefonlar, kablolar
çelik, içten mektuplarını sakladığın
ayakkabı kutusu, durmadan çoğaldığın halı
-eceksin azsonrasız bir zamanda kaybol
acaksın. Kaybolacak mısın?

Ufak kağıtlara not aldığın telefefonlar
Titrek kekre bir yaz günü, ter içinde fanılan
Saymakla bitmez kitaplar, kalemler işte
Gel ters çevir fiilini gitmenin, ah ne simetrik
Gitmek, yola göre her iki anlamda...su(s) ışıtm
Kendi sesinle aynı tuzağa düşme kayb/detme
Derme çatma sakın.

Kelimededen tasarruf bir kanun tasarısı mıdır
Uymamız gereken, kelimeler mi azalıyor
Kullandıkça, oysa çarpmalılar sarsıntılı yüzlerinde
Kağıdın. Kaç yüzü vardır bir kağıdın? Kes
-eceksin ellerini sen de miras bu
o şekilsiz atalarından, pagan şair
kanından. O kanı nerden edindin
sen. Ancak bir Rimbaud kitabından!
Öl
-eceksin elbet sen de miras bu
o şekilsiz babandan, çoban işçi
kanından. O kanı nerden aldın terk
ine.
Yüzlerini kağıdın.

Şeylere döneceksin sonunda, nesnelere onlara
Dışarıda gazze’de ya da batı şeria’da kudüs’te
Yüzlerini kese kese belli köleler ve dişiler
Bekleşip duruyorlar. Sen de bekleye-
-eceksin tüm fiiliyatının
arkasında bir gelecek zamanın
soğuk ve yakuza dövmesi ile.

Yalvacım benim ilk elden peygamber son elden
Çıkarılamayan hüzün tacirim. Hangi sözcük ve
Anlatamadığın hikaye serdi seni sokağın yüzüne
Ve odanın terli kemikli dokusuna. Sen hangi silüetin
Mağarasısın?
Kafası patlamış bir başkan’la bir dansçı kız arasında
İfadeni mi alıyorlar bu odada? Kapan nerede? Kapak
Var mı? ...aynı denizaltıda mısın onlarla?
Gel gitmenin fiilini çevir tersine yüzünden astarına
Değiştir simetri denilen bu anlamsız retorik cambazını!
Kapı nerede- asma kilit nerede? Buradan nereye gideceksin?
Git
-me li sin!

(yazmaya devam etmek mide bulandırıcı.)

BEND (Terkib-i)

O gün durup duruken Pazar yerinde
Ağladın ellerinde türlü canlar
Savurdun sözlerini altından gümüşe

Suskunluğa

Kaçıp kurtulmak istedin nafile
Yüzün eski sahil kasabalarında
Elin dilin her yerinle rüzgarın esmesinde
Bekliyorsun ya tanrı bilir
Ne zaman gelecek
Sukût suikastı

Aradıklarını verecek
Hangi tezgah, hangi elden düşme
Tartı, hangi pislenmiş kağıt para
Senden istediklerini isteyecek
Hangi iyiliğin ayna
İmgesi
Sonlandırarak
Seni

O gün Pazar yerinde
Çok bilinen bir noktürnden
Parçalar dinler gibi daldırdın
Kulağını yaşlı teyzelerin arasına
Ellerinde bilmem kaç yıllık fileler
Ve artık içlerinde yanmayan
Ve sönmemesi gereken
Ve içten patlamalı
Ateşlerin ortasına
Üflemek istedin tüm nefesinle
Nefeslileri...

Nefslileri büyüttün gözünde
Kendinden geçene kadar sevdin
Ellerine bak ustam
Geçiyor rengi sayrılığın
Yalvaçlığın ve yarenliğın
Kelimeler getirdim sana pazardan
Üstüne olacak birkaç urba
Toprak galoşlar

Masanın üzerine yaymışsın hayallerini yine
Toplamak kaç bin yıl sürer onları
Düzenlemek ve arşivlemek
Kaç masal kitabı –ah babil’in hazin
Her zaman Haziran sonu-

Pazara gönderme beni
Etimi sattım ceza
Kalemi düşürdüm eza
Kağıt bulamadım yazmak için

Bedenimde uzun bi’harita
Ustam...kırılısana!

Ustam her gün ölür bu yerde
İstanbul kazan onun dili kepçe
Aranır durur efsunlu mevlütleri
Azmış kadınların sürelerinde

Alt sokakta ustam ölü, metropolde
Ustam diri,

Yok oluyor ustam
Yarılanma ömrü hicret
Gidip geliyor türlü alemler arası
Pazar yerinde garip sakallı bir cüce
Ne dili döner kahpe dilimize
Ne eli bilir seçmesini
Asasını dayar, çömelir
Süreksizlikten müzdarip

Gözleri ipekler arar, cariyesiz şehvetler
İnsansız şehvetler, istekler
Nefssiz bedenler
Ölümü ister ya tanrı bilir
Ona ölüm en son gelir

Süreksiz düşü dergah’ın
Ustam solgun çiçekler koklar
Pazar yerinde kendine atılan
Çürük domatesleri toplar
Eve getirir
“İnsan” der. Susar
yiter gider.

Verdikçe küçülür
Küçücük, çocuk yüzlü evliyası zamanın
Ahır zamanda..
Ah yunus’a cilve yapan zar
Ustamı da öldürsene.

05.02.2001 18:06

